

Srečni ljudje.

17. Najboljši vir moči in sreče.

Pobožen redovnik je pripovedoval o težki nalogi, ki se mu je naložila v novicijatu in ga je stala precej premagovanja.

Eden izmed poslušalcev mu opomni: »Kajne, nekoliko ste pa le pogodrnjali?«

»Kako bi bil pač mogel godrnjati in nasprotovati?« odgovori redovnik. »Moj predstojnik, ki je vedel, koliko težkoče mi bo napravila ona reč, si je nalašč odbral ravno trenotek, ko sem prišel od svetega obhajila, in mi naznanil svoje povelje. — Kako bi mogel človek reči: ne, ko ima Jezusa v svojem srcu?«

Paillettes d'or.

18. Kateri je najlepši dan življenja?

Trije vrli gojenci v nekem katoliškem zavodu so se ustavili na dvorišču in pričeli ta-le ganljivo lepi pogovor:

»Davi,« tako prične eden izmed njih, »so nam rekli, da je dan prvega sv. obhajila najlepši dan življenja; oh! in je zares. Nikoli več ne bom tako srečen kot to jutro, ko je ljubi Bog prvikrat prišel v moje srce. Oj, srečen, presrečen dan! . . .« Deček umolkne in mlada prijateljica sta mogla opaziti, kako so se njegove svitle oči napolnile s solzami.

»Še en lepši dan je kot le-ta,« odvrne drugi tovariš.

»Še lepši? Oh, ne,« začne živahno ugovarjati prvi; »ne, ne! In kateri bi mogel biti ta dan?«

»Oni dan, ko bom kot novomašnik prvikrat opravil daritev sv. maše; ko bom, preden prejmem Jezusa v srce, ga prvikrat držal v svojih rokah in ga daroval nebeškemu Očetu ter mu bom s čustvom, ki se mi zdi, da ga že zdaj čutim, mogel reči: Moj B o g!«

»Pa je še en lepši dan, kot sta ta dva lepa dneva,« pripomni preprosto tretji prijatelj.

Presenečena vzklikneta oba dečka hkrati: »Ne, to ni mogoče!«

Oni pa se ozre proti nebu in še enkrat ponavlja: »Še je en lepši dan, kot sta ona dva, seveda oba tako zelo lepa.«

»Kateri pa je ta dan? Ali je mar smrtni dan, ki dá duši, da se zedini z Bogom za vso večnost?«

»Ne.«

»Kateri pa je vendar; ali je morebiti oni slovesni dan, ko se redovnik z obljubo zaveže, da se več ne povrne med svet?«

»Ne, ne. Oh, uboga prijatelja, ali res ne uganeta: Najlepši dan je dan mučeništva!«

Srečni otroci! Srečni starši in učitelji tako plemenito mislečih in velikodušnih otrok!

Paillettes d'or.

19. Kako si otroci izbirajo srečo.

Neki bogoljuben oče je zvečer sedel pod lipo s svojimi otroki in jim v preprostih pogovorih povedal mnogo koristnih nauk. Posebno so se jeli pogovarjati o tem, kako si ljudje želijo premnogo praznih in nepotrebnih reči. Otroci pa menijo, da bi si odbrali to, kar je najboljšo, ko bi šlo po njihovih željah.

Oče se nasmehne in pravi: »No, pa povejte, kaj bi si pač želeli?«

Brž začne najmlajša hčerka Brigita: »Ljubi oče, jaz bi si želela, da bi bila prav lepa; zakaj lepota je vsakemu všeč; tudi imajo povsod radi lepe ljudi.«

»Pojdi, ničemurnost, s svojo lepoto,« seže urno v besedo Bogomil, le dve leti starejši brat, »ali veš, kako je bil lep sosedov Frice še pred štirimi meseci, preden so ga koze tako grdo zdelale? Kaj ima zdaj od svoje lepote? In potem tudi nimaš od lepega obraza nič jesti, če si lačna! O, za lepoto bi mi ne bilo nič mar; marveč rajši bi si želel, da bi bil prav bogat, zakaj denar je sveta vladar in bogastvo nam daje vsega, kar si le želimo.«

»Ljubi brat!« zavrne zdaj Konrad, najstarejši sin, »tudi ti si še nisi izbral najboljšega; zakaj glej:

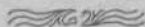
bogastvo lahko ravno tako hitro izgine kakor lepota, in ko bi sedel v sredi denarja pa bi bil obenem neumen tepček, bi vendar ne bil nikjer čislan. Jaz bi si pa rajši želel, da bi bil prav razumen; zakaj razumnost preživi lepoto in bogastvo ter nam pridobi čast in ljubezen pri vseh pametnih ljudeh.« Z nekim imenitnim ponosom, češ, da je še le on pravo zadel, pogleda Konrad očeta in vzklíkne: »Kaj ne, ljubi oče, moja želja je najboljša!«

Oče molči, gleda na tla in piše s palico nekaj v pesek. Bile so same ničle!

»Kaj pa pomenijo te ničle? Kaj pa hočete s tem povedati, oče?« vpraša zdaj Konrad, nekoliko vznevoljen, še bolj pa zvedav.

»To-le je odgovor na tvoje vprašanje,« odgovori oče resnobno, »zakaj glejte ljubi otroci! Lepota, bogastvo, razumnost in vse druge zemeljske dobrote niso nič v očeh modrega moža, enake so ničlam. In vse ničle, in naj bi jih bilo še tako veliko, ne veljajo nič brez enote. Ako pa postavim spredaj eno, imato, kar je bilo poprej brez vse veljave, velikansko vrednost. To edino pa, ljubi moji otroci, brez katerega je prazen nič vse, kar imamo, in katero nam da vse, česar resnično potrebujemo, je strah božji in čednost. Zakaj edino čednost stori človeka resnično lepega in bogatega, modrega in srečnega!«

Zbirka.

Lilije.

Tam na tihem oknu
samostanske cele
v belih lončkih klijejo
lilije prebele.

Sestra Serafina
z vodo jih zaliva
in pred žarki vročimi
z zastori zakriva,

z belo roko boža
jim srebrne cvete,
pesmi o nedolžnosti
jim prepeva svete...

Srečna, Serafina,
tvoja duša čista
lepša je kot lilija,
bela, ozkolista!

Bogumil Gorenjko.

